

Thơ Yêu Quý

Thơ không phải là người / sao mình yêu thơ vậy?

Thơ chỉ là tờ giấy. Sao mình cầm lên hôn! Khi làm thơ, bồn chồn / giữa cái quên, cái nhớ. Có ý vừa mới mở / thì ý khác chen vào...nó làm mình nao nao / rồi nôn nao, nghĩ ngợi. Có khi rất mong đợi / cái gì không đáng mong: Một chữ để nhẹ lòng / mình không ân không oán!

Không ai biểu mình gắng / làm bài thơ thật hay...bởi vì ai nào ai / thấy thơ là ích lợi? Thơ Đặng Dung lầy lội / nước mắt người anh hùng...có người nói "thơ khùng / ich chi cho cuộc chiến!". Quốc thù nên đem liệng...nó vào cối Vô Thường...thà xây nhiều chùa chiền...còn hơn đi đắp mộ!

Phật nói: "Ta không độ / cho ai thờ phụng ta! Ai muốn qua bờ kia / thì tìm thuyền qua đó!". Thương hai chữ "quá độ" mang cái nghĩa thời trang, người diển dọc, diển ngang...chỉ là sang bờ bến! Nhiều khi lòng đau điếng / "phụ huynh" là giống gì / sao bà Cô ông Thấy bắt học trò ngơ ngác? Cả thế giới chỉ nhắc: Học Trò Có Mẹ Cha. Phụ Huynh là Quỷ Ma / tại sao mình tôn trọng?

Nhiều khi thấy người sống / lúc nhúc một dãy nhà...mình đứng ở xa xa / hỏi người qua, kẻ lại: "Cái gì kìa? Quan ải? Cái gì kìa? Tha ma?". Hãy nghe này, người ta: "Đó, Chung Cư, chung đụng, chỗ người chen nhau sống, Người-Sống-Sống-Bên-Người!". Câu đáp khiến bật cười: "Chung là Chết, chớ bộ!".

Cối đời này thật ngộ, nói bậy thì khen Hay...Thơ Con Cóc, vỗ tay; thơ Con Cọp, sợ hãi...

*Đù mẹ đù cha cái giát giường
Đêm nằm chỉ thấy những đau xương
Mai ông mua nứa đi mần lại
Đù mẹ đù cha cái giát giường!*

Trần Văn Lệ